

Tiền thân hay là lợi ích nhân báo?

Tác Giả: NDVN

Thứ Sáu, 23 Tháng 12 Năm 2011 08:50

Chắc chúng tôi phải tiều thòi, chú à! Tám năm rồi còn gì!

Trước công sự tiếp công dân của nhà nước và trung ương đồng, số 35 Hồ Học Lãm, quận Bình Tân, TP Hồ Chí Minh, vào lúc hơn 11 giờ sáng ngày Thứ ba 13-12-2011 có một đoàn gồm 30 người từ Tỉnh Bình Dương đến đây khiếu nại vì bị chính quyền địa phương ngăn cản ý kiến đề nghị tái lập khu liên hợp công nghiệp dịch vụ đô thị Bình Dương.

Trong đoàn có một ông già hơn 80 tuổi. Mặc dù đoàn người đang chuẩn bị ra về, nhưng ông vẫn ngồi bất động công quan ngại, vẻ mặt vẻ đau khổ, vẻ không tha thiết gì đến việc trở về nhà. Ông đó là một người, khoảng 60 tuổi, đáng báo nông dân, thô kệch đang cầm chiếc nón lá phe phẩy cho Ông già. Trên chiếc trán đen đui của ông, mồ hôi cũng thấm ra đầm đìa.

Tôi mon men đi gần, gần chuyện. Ông già bỗng bắt đầu, trở nên sôi nổi và hăng hái hơn lên:

“Chúng tôi phải tiều thòi, chú à! Tám năm rồi còn gì! Đề nghị không còn một tờ, lấy gì mà sống. Mà sống để làm gì? Trước Ông bà dành dùm bao nhiêu nay để lại cho con cháu một mảnh đất, nay chúng nó lấy hết. Nhà nào có một hai mảnh cũng lấy hết, có một hai sào cũng lấy hết. Nhà nước chỉ phê duyệt dự án, họ đã ra quyết định thu hồi. Đề nghị chúng tôi chỉ phải chờ ông của cha gì họ đâu mà thu hồi?”

Bởi thế ông bà mảnh đất, bán lấy năm mảnh triệu, có chỗ lên tới vài ba chục triệu đồng mất mát. Nhưng tiền bán thì ông bà không mua lấy cái gì nên nhà ngay thì phải chờ đợi mình về để thu hồi. Nhưng về mà thì, huyênh cho là đã thua đáng, buộc chúng tôi phải nhận tiền giao đất. Dân không có đất để sống nuôi sống gia đình, còn chính quyền lấy đất để giao nhà đất làm sân golf, khu vui chơi giải trí hoặc để đó chỉ bán lấy lấy. Ai không chịu nhận tiền, thì

Tên của chúng tôi. Chính quyền huyện công an, quân đội, dân quân... với đầy đủ vũ khí, phương tiện cần gì thì đi nộp nát nhà cửa, cần thì hoa màu, chôn vùi gia súc, lấy hết lúa gạo, tiền bạc gì cũng chi tiêu, quần áo, nệm nệm chén bát không còn một thứ gì. Còn nhà nghèo thì bị chúng tôi già trẻ bé lớn đều phải bị vùi dập ở trên má của người không cho người thân, không biết phải lấy gì mà ăn, làm gì để sống. Ai có thái độ kháng cự thì bị bắt bớ, đánh đập, tù đầy. Khiêu khích thì đi hút chích nệm sang chỗ khác, chúng tôi thêm nó thôi. Tôi thấy, đến huyện, tỉnh, bộ, thanh tra, chính phủ, quốc hội, chúng tôi cũng có ai thêm đến mà xa thì cái thân phận hèn mọn của chúng tôi đâu. Họ xin xỏ, khiêu khích, rồi thì khiêu khích, tôi cáo... gọi là không nệm chúng tôi mà tên tiếng nước ngoài. Bộ chính quyền phương tiện xã lên mặt thách thức: “Các ông có đi đâu cũng vô ích thôi! Bị thì thế nào hay không, bị thì thế nào bao nhiêu là do chúng tôi nè! Các ông có lên thì chúng tôi cũng không ai gọi là quy tắc cho đâu! Có gọi thì khiêu khích ra quốc tế, khiêu khích lên liên hiệp quốc đi!”. Năm bảy gia đình trong chúng tôi đã phải sống cảnh màn trướng chi tiêu đến tận hai năm nay, chúng tôi ai ngó ngang thôi.

Sống đời, chết đời thì chúng tôi còn sống hơn. Chúng tôi đã gọi đến thanh tra huyện lên chúng tôi cũng xin ân xá đem ra xử bọn đó chúng tôi đến chết ngay còn hơn phải sống như thế này. Chúng tôi là người ở tỉnh này, đã từng làm bí thư tỉnh này. Vậy mà bọn đó đến thanh tra huyện của chúng tôi cũng ngấm cam như hèn. Kêu đến nệm quy tắc cao chúng tôi cũng như thế mà còn chúng tôi có tác dụng gì thì chúng tôi còn nệm kêu thôi.

Tên ông bà đến máu và nệm của một, dành đến để rồi cho con cháu, tuy không nhiều nhưng cũng có đến để rồi, để sống. Qua bao thời gian tranh chấp với thế dân, phát xít, với còn gọi đến. Vậy mà ngày nay phải một số chỗ. Con cháu tôi mai đây chỗ đâu mà rồi, làm gì để có cái mà ăn. Vô công ty xí nghiệp để làm công nhân là đem thân cho người ta bóc lột. Tôi sáng làm thì chi tiêu một nhỡ, rồi phải tăng ca thì gọi nệm đêm, đến đến của nệm đến ngấm ngấm chết đói. Tên đâu nuôi vợ nuôi con, nuôi cha nuôi mẹ? Tên đâu mua đất cất nhà? Đình công đòi tăng lương, xin cái thì tên chúng tôi lao động thì chính quyền tiếp tay với chúng tôi nhân trên áp, đưa đi vùi.

Không gọi đến để đại cho con cháu, chúng tôi khi chết tôi không thể nhỡ một mẩu. Và khi qua bên kia thế giới, tôi cũng chúng tôi dám gọi là tên tiên, ông bà. Nhưng sống như thế này thì có hơn gì con giun con dế đâu. Vậy thì tiếp tục sống để làm gì?

Làm sao có thể đành lòng nhìn cảnh bất công. Cán bộ thì có hàng trăm mẫu đất, lên xe xuồng ngửa, ăn chửi rồi mới ngủ ngày, con cái rồi đi học ngoại quốc. Còn dân đen thì...”

Tiêng than hay là lời cảnh báo?

Tác Giả: NDVN

Thứ Sáu, 23 Tháng 12 Năm 2011 08:50

Giống ông già khi thì phẫn nộ, lúc lại trầm trầm như tờ than vụn, kẻ tôi. Tôi cũng giống tình cờ đến để nghe cho hết, mà có cái gì cũng nhói nhói trong tim.

Ngồi phẫn nộ, người người quỳ cho ông già. Chỗ ngồi trang trọng trong xếp giấy tờ cũng trên tay để cho người mình cho tôi thấy tất cả những người đi u. Ông già vờ nói đi u là sự thật, trong đó có đến nghìn người đã gửi cho tôi những lời xin cho những người bạn cũng gửi cho tôi những lời xin để được xếp vào thay vì phải chờ đợi đến khi đến mòn mỏi hiện nay. Có tới hai lá đơn, một gửi cho Ông Nguyễn Minh Trí vào năm 2010, và một gửi cho Ông Trưởng Tán Sang mới tháng trước đây. Chỗ ngồi ngả trong những cái ghế: “đã có lần chú tôi đi cùng bà con lên UBND tỉnh Bình Định. Ông mang theo một bình xăng để tôi tiêu tiêu văn phòng tỉnh. Những người này cũng can, và ông đã quyệt định lại. Ông sẽ chờ tới khi Sài Gòn, hoặc trước trước Quốc hội, trước Văn phòng chính phủ hay Văn phòng chính phủ của gì đó ở Hà Nội để mọi người biết rằng Ông chờ để phẫn nộ những người có trách nhiệm đã dung dốt người cho tỉnh Bình Định hà hiếp nhân dân, coi nhân dân như cỏ rác!”.

Trước khi viết lại những dòng chữ trên đây, tôi cũng suy nghĩ mãi. Liệu nói của ông già và người phẫn nộ không biết là những tiếng than vụn hay là những lời cảnh báo?